

[Udenrigsministeren.]

kunne tænke sig at tiltræde en international traktat, som havde fjendtlige hensigter overfor Rusland. I så henseende er forholdet imidlertid det, at traktatens klare ord udelukker, at den kan bringes til anvendelse for andet end rent defensivt formål. Ordlyden tillader kun dens anvendelse i tilfælde af „væbnet angreb“.

Udenrigsminister Acheson sagde i en tale, han holdt den 19. marts, blandt andet:

„Vort land planlægger ikke krig mod nogen anden stat. Det søger ikke krig. Det afskyr krig. Det anser ikke krig for uundgåelig. Dets politik er anlagt med det bestemte mål for øje ved fredelige midler at slå bro over de dybtgående uoverensstemmelser, der for nærværende behersker det internationale samfund.“

Det forslag til rigsdagsbeslutning, som jeg på regeringens vegne har forelagt, går ud på, at rigsdagen meddeler sit samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne undertegner og til sin tid ratificerer den Nordatlantiske Traktat.

Da den foreliggende tekst er godkendt af de otte magter, som har deltaget i forhandlingerne om den, og da den efter det foreliggende har fået tilslutning fra udenrigsudvalget i det amerikanske senat, er det usandsynligt, at teksten skulle undergå ændring, inden den om få dage bliver underskrevet. Skulle det imidlertid ske, at der af en eller anden grund opnås enighed om en ændring i traktatens indhold, vil regeringen rådføre sig med det udenrigspolitiske nævn. Skulle der mod al forventning blive tale om ændringer af betydning, vil regeringen forelægge sagen for rigsdagen.

Når der i forslaget til rigsdagsbeslutning står, at rigsdagen bemyndiger regeringen til til sin tid at ratificere traktaten, vil jeg gerne her fremhæve, at det ikke er regeringens hensigt at ratificere traktaten umiddelbart efter, at den er blevet underskrevet. Det fremgår af artikel 11, at traktaten først træder i kraft mellem de stater, som har ratificeret den, så snart et flertal af signatarmagterne, derunder de syv magter, der hele tiden har deltaget i forhandlingerne, har ratificeret traktaten. Det vil derfor være naturligt, at Danmark først ratificerer samtidig med eller umiddelbart efter, at traktaten er trådt i kraft, det vil sige, når De

Forenede Stater og de seks andre forhandlende magter har ratificeret den.

Må jeg, inden jeg slutter, udtrykke min glæde over, at det ærede medlem for Færøerne (Nielsen) er tilstede og kan deltage i forhandlingerne om dette forslag om tilslutning til den Nordatlantiske Traktat, der omfatter hele det danske rige, således også Færøerne.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale regeringens forslag til rigsdagsbeslutning til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Hans Hansen: Med stiftelsen af De Forenede Nationer skabtes hos millioner af mennesker verden over håb om tilvejebringelse af samarbejde mellem folkene til gavn og styrkelse af genopbygningen efter den store krig og til afværgelse af stridigheder mellem de tilsluttede lande. Men det må jo indrømmes, at begivenheder, der senere har fundet sted, i høj grad har rokket ved dette håb og ved tilliden til det mellemfolkelige samarbejde. Den stedfundne samling af landene i Østeuropa, begivenhederne sidste år i Tjekkosllovakiet, stridighederne mellem stormagterne om Berlin samt debatterne i de seneste samlinger indenfor De Forenede Nationer har hver for sig bidraget til, at håbet om varigt samarbejde mellem nationerne er bristet hos mange, og der er skabt en utryghed, som har givet plads for en søgen efter muligheder, som må kunne skabe den nødvendige tryghed.

Krig og besættelse har lært os, hvilke menneskeverdier frihed og selvstændighed er, og at der mellem alle demokrater er en vilje til at yde betydeligt for at værne om disse værdier. Det er derfor naturligt, at langt, langt den største del af befolkningen i de nordiske lande med stor forventning og stort håb fulgte det arbejde, som ledende politikere i Danmark, Sverige og Norge i januar og februar udførte for at skabe en nordisk forsvarspagt, og med stor interesse fulgte begivenhederne og forhandlingerne i Uddevalla, Karlstad, København og Oslo.

I disse forhandlinger havde de danske repræsentanter mæglerens rolle, og vi vil altid med glæde og tak mindes det overordentlig dygtige og initiativrige arbejde, som statsminister Hans Hedtoft udførte under disse forhandlinger. Men forskellen i geografisk